

Vesti iz sveta *za decu*

Istočno-centralno afrička divizija

4. tromesečje 2019.

SADRŽAJ

Na naslovnoj strani: Džon Ongaja je živeo na ulici jednog grada u Keniji sve dok nije nabasao na neki evanđeoski sastanak. Sada želi da pomaže drugoj deci sa ulice.

ETIOPIJA

3 Zahvalnost na čudesnom izlječenju
5. oktobar

5 Dokazivanje da ujak greši –
12. oktobar

DEMOKRATSKA REPUBLIKA KONGO

7 Zaturene čarape – 19. oktobar

RUANDA

9 Anđeo vatrogasac – 26. oktobar

TANZANIJA

11 Sto krava za desetak –
2. novembar

JUŽNI SUDAN

13 Nešto se dogodilo sa tatom –
9. novembar

15 Pedeset jedan brat i sestra – 16.
novembar

ISTOČNO-CENTRALNA AFRIČKA DIVIZIJA

17 Optužen da je hrišćanin –
23. novembar

19 Spasen vešanja – 30. novembar

KENIJA

21 Život na ulici – 7. decembar

23 Ručak za majku – 14. decembar

25 Bog ili sladoled – 21. decembar

27 Trinaesta subota: Stidljivi anđeo –
28. decembar

29 Budući projekti trinaeste subote

30 Dodatne aktivnosti

34 Izvori dodatnih materijala za vođe

35 Mapa

VAŠA DAROVANJA NA DELU

Pre tri godine, deo darova Trinaeste subote upotrebljen je za izgradnju dečijih učionica Subotne škole, uključujući i ovu, u tri crkve u Kinšasi, glavnom gradu Demokratske Republike Kongo.

Drage vođe subotne škole,

Ovog tromesečja upoznaćemo se sa Istočno-centralnom afričkom divizijom, čija teritorija obuhvata 11 zemalja: Burundi, DR Kongo, Džibuti, Eritreju, Etiopiju, Keniju, Ruandu, Somaliju, Južni Sudan, Tanzaniju i Ugandu.

Adventistička crkva brzo raste u ovom regionu u kom živi 393 miliona ljudi. Ruanda se posebno istakla svojim evanđeoskim naporima u okviru inicijative „Totalna uključenost vernika“, krstivši rekordnih 110.000 ljudi u maju 2016. Okolne zemlje takođe beleže veliki porast broja krštenja, a članstvo širom ove divizije bliži se broju od 4 miliona, što je otprilike 1 adventista na svakih 100 stanovnika.

Darovi Trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će u ostvarenju sedam projekata u četiri zemlje. Lično sam posetio većinu mesta u kojima će se to događati. U Kinšasi, glavnom gradu DR Kongo, obišao sam adventističku kliniku sa 15 ležajeva, u kojoj se tim posvećenih zdravstvenih radnika moli i radi uprkos ograničenim resursima. Bog blagosilja svoje delo u toj zemlji na neverovatan način. Čitajte priču iz DR Kongo na 8. strani.

U Keniji sam posetio mesto buduće Kisumu adventističke bonice, smeštene u krugu adventističke crkve Viktori (što znači Pobjeda), koju posećuje 4000 vernika. Na stranama 24 i 28, čitajte priče o dve izuzetne devojčice koje posećuju ovu crkvu.

Endru Mekčesni

Raznovrsni pomoćni materijali

Ako želite da oživite svoj subotnoškolski razred, nudimo vam fotografije, video snimke i druge materijale koji prate svaku priču. Dodatne informacije i zanimljivosti možete naći sa strane ili na kraju teksta. Za fotografije turističkih destinacija i drugih pejzaža iz pomenutih zemalja, pretražite neki od sajtova koji pružaju besplatne sadržaje, kao što je pixabay.com. Te fotografije možete pokazivati deci preko kompjutera ili mobilnog uređaja dok im čitate misionsku priču, ili ih možete odštampati da biste ukrasili svoj subotnoškolski razred ili oglasnu tablu u crkvi.

Slike za bojenje možete preuzeti sa sajta: bit.ly/bank-coloring-page.

Ako imate neki predlog ili pitanje, kontaktirajte me preko mejla: mcchesneya@gc.adventist.org.

Hvala vam što ohrabrujete decu da budu usredsređena na misiju!

Prilike

- Darovi Trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će:
- Proširenje zdravstvenih usluga „Kinšasu adventističke klinike“ u DR Kongo
- Izgradnju tri aule na „Filip Lemon“ adventističkom univerzitetu u DR Kongo
- Izgradnju učionica na „Goma adventističkom univerzitetu“ u DR Kongo
- Centar otvorenog tipa u oblasti Vau u Južnom Sudanu
- Osnivanje adventističke srednje škole u Džubi, u Južnom Sudanu
- Izgradnju „Kisumu adventističke bonice“ u Keniji
- Izgradnju četiri učionice dečije Subotne škole u Etiopiji

ETIOPIJA, 5. oktobar Alazar Angaw Getahun, 7 godina

ZAHVALNOST NA ČUDESOM IZLEČENJU

Da li ste ikad slavili Boga zato što idete normalno u toalet?

Kada se 21. januara pre sedam godina, u Adis Abebi, glavnom gradu Etiopije, rodio jedan dečak, njegovi majka i otac bili su presrećni. Još istog dana, majka i beba su došli kući iz bolnice.

Majka je grčila i dojila bebu. Ona i otac deteta pitali su se koje ime da mu daju. Međutim, te noći bebin stomačić je počeo da raste. Rastao je i rastao. Do jutra, stomačić mu je izgledao kao veliki, naduvani balon.

Zabrinuti otac odveo je majku i bebu natrag u bolnicu. Međutim, doktor nije uspeo da otkrije šta nije u redu. Ali, dečakov stomačić je nastavio da raste. Do večeri je postao tako veliki i okrugao, da se majka plašila da ga do-dirne. Pomislila je da bi mogao da pukne. Dečaka su poslali u veću bolnicu, ali ni tamo lekari nisu mogli da utvrde u čemu je problem.

Nadležna lekarka je zaključila da je jedino rešenje da ga operišu. „Hajde da mu otvorimo stomačić i vidimo šta je unutra“, predložila je.

Bebu su hitno preneli u operacionu salu. Posle nekoliko časova doktorka je razgovarala s dečakovim roditeljima. „Pogledali smo unutra i otkrili da su bebinu tanko i debelo crevo oštećeni“, rekla je. „Zato smo napravili poseban otvor na desnoj strani njegovog tela za kolostomnu kesu. On neće vršiti nuždu kao većina drugih beba. Svaki put kad bude praznio creva, sadržaj će odlaziti u tu kesu.“

Ocu i majci nije bilo dopušteno da vide svog sinčića. Bio je mali i slab i morao je da bude smešten u prostoriju za bolesne bebe.

„Ovaj dečak je u kritičnom stanju“, rekla je doktorka medicinskim sestrama. „Verovatno se neće oporaviti.“

One su zbog toga pomislile: „Zašto bismo se onda brinule o njemu?“

I tako, devet dana niko nije vodio računa o ovoj bebi. Sadržaj kolostomne kese je procurio i razlio se preko rane od operacije. Kad je doktorka najzad videla jednu bebu, bila je vrlo nezadovoljna. „Zašto niste vodile računa o bebi“, pitala je medicinske sestre. A onda im je naredila da tri puta dnevno očiste bebinu ranu i namažu je medom. Nakon 15 dana dečak je počeo da se oporavlja i majci je bilo dopušteno da ga vidi. Ona i dečakov otac su se neprestano molili da ga Bog spase. Odlučili su da mu daju ime Alazar, što na njihovom lokalnom, amharijskom jeziku znači Lazar.

„Kao i Lazara, Isus ga je vratio iz smrti u život“, rekao je dečakov otac.

Mesec dana nakon rođenja, Alazar se vratio kući. Postepeno je rastao i jačao. Izgledao je kao i svi drugi dečaci, osim što je s desne strane tela imao kesu.

Kad je napunio godinu i po dana, doktorka ga je ponovo pregledala i zaključila da njegova creva deluju normalno. Zato je predložila: „Hajde, da obavimo još jednu operaciju.“ Otac i majka su znali da će Alazar, ako operacija ne uspe, morati da nosi kesu celog života, što bi u Etiopiji bilo veoma teško. Posle operacije, majka i otac su posetili svog deččića koji je ležao na bolničkom krevetu. Kесе više nije bilo, a rana s desne strane njegovog stomaka bila je zašivena.

„Znaćemo da li je operacija uspeła ako Alazar bude uspeo da obavi nuždu kao sve ostale bebe“, rekla je doktorka. „Biće sve u redu, čak i ako bude imao samo gasove. Ali jedno od to dvoje bi moralo da se dogodi ove noći.“

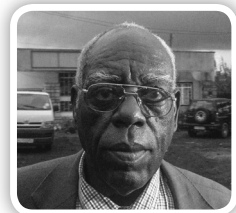
Otac i majka su cele noći bili u bolnici i čekali. Ali Alazar nije vršio nuždu. Nije imao ni gasove. Dva sata su prošla. Tri sata. U tri sata ujutru otac i majka su bili u suzama. Molili su se da Alazar obavi nuždu. U jednom trenutku, otac je zamolio majku da podigne bebu. Dok se on zagledao u bebinu guzu, nešto je palo na pod. Mali Alazar je upravo kakio! Otac je počeo da skače od radosti, a onda je pao na kolena i zahvalio se Bogu. Majka je bila toliko srećna da nije mogla da progovori. Samo je plakala.

Danas Alazar ima 7 godina. Igra fudbal i ide na plivanje sa drugom decom. Jedini podsetnik na njegove operacije su dva velika ožiljka na njegovom stomaku. „Ovi ožiljci pokazuju da mi je Isus spasio život i da sam ja Njegovo dete“, kaže on. „Isus je taj koji me je izlečio.“

Alazar zna za Isusa, ali mnoga deca u Etiopiji ne znaju. Deo darova trinaeste subote u ovom tromesečju pomoći će da se izgrade učionice Subotne škole, gde će deca moći da uče o Isusu.

Oživite priču:

- Pronađite na mapi Adis Abebu u Etiopiji.
- Pitajte decu za koje jednostavne stvari bi mogli da se zahvale Bogu. Na primer, za sposobnost da jedu i piju, da hodaju i trče, da vide i čuju.
- Odgledajte na Jutjubu video o Alazaru: bit.ly/Alazar-Getahun.
- Preuzmite fotografije u vezi sa ovom pričom sa naše Fejsbuk stranice: bit.ly/fb.mq. Fotografije se postavljaju nedeljom, šest dana pre izlaganja misionске priče.
- Preuzmite fotografije i još ponešto sa adrese ADAMS databank: bit.ly/Praising-the-Potty.
- Preuzmite fotografije o projektima Trinaeste subote sa ADAMS: bit.ly/ECD-projects-2019.

DOKAZIVANJE DA UJAK GREŠI

Hajle Magiko Sendeno bio je izuzetno pametno dete. Završio je šesti razred za samo pola godine. A onda je završio i sedmi tokom druge polovine godine. Nastavnici su bili tako zadivljeni da su mu odmah dali završne ispite za osmi razred – i on ih je položio sa čistim peticama. Kao nagradu, njegova hrišćanska škola dala mu je poseban poklon – Bibliju.

Nije mnogo dece u Etiopiji imalo svoju Bibliju, a ni Hajle nije mogao sam da je kupi. Njegov otac je bio moćan čovek u njihovom rodnom selu, Angači, ali njegova porodica ipak nije imala puno novca.

Zato je Hajle radosno okretao stranice svoje nove Biblije. Čitao je pomalo tu i tamo.

A onda je njegov stari ujak došao da ih poseti.

„Znaš, Crkva adventista sedmog dana je prava crkva“ – rekao mu je ujak.

Te reči su iznenadile Hajlea. On i njegova porodica su odlazili na bogoslužjenje nedeljom. U školi su ga učili da je nedelja dan za odmor. Ali, njegov ujak je bio adventistički pastor i odlazio je u crkvu subotom.

Hajle je odlučio da dokaže da ujak greši. Otvorio je Bibliju i počeo da traži stihove kojima bi dokazao da je nedelja dan za odmor. Međutim, pročitao je u Evanđelju po Mateju da je Isus raspet šestog dana, u petak, i da je vaskrsao prvog dana, u nedelju. Zapazio je takođe da je Isus sedmog dana, u Subotu, počivao u grobu. Zato je odlučio da se pridruži Adventističkoj crkvi.

Međutim, u njegovom selu nije bilo Adventističke crkve. Najbliža crkva bila je udaljena 30 kilometara, a to je bila crkva u kojoj je njegov ujak bio pastor.

U subotu ujutro, Hajle se popeo na svog konja i odjahao u crkvu. Petnaestoro vernika, koliko ih je bilo u crkvi, prepoznalo ga je. Ti ljudi su znali su da je njegov otac moćan čovek. Znali su takođe da njegov otac smatra da je nedelja dan za odmor, i da bi, ako se naljuti, mogao da pošalje u zatvor koga god hoće.

„Zašto si došao ovde?“ – pitao ga je neko.

„Da bih postao član ove crkve“, odgovorio je Hajle.

„Da li si ozbiljan ili se šališ?“ – pitao je neko drugi.

„Ozbiljan sam“, odgovorio je dečak. „Želim da budem adventista sedmog dana.“

Ujak se obradovao kad je video Hajlea, ali ga je i on pitao zašto je došao. Hajle je otvorio Bibliju i pokazao stihove koji govore o tome kako je Isus u subotu počivao u grobu.

Međutim, Hajleov otac se strašno naljutio kad je saznao za njegovu odluku da postane adventista. „On će navući prokletstvo na nas i našu kuću“, rekao je otac. „Ako želi da se pridruži toj crkvi, neće moći da živi ovde.“

Hajle je bio tužan, ali je čvrsto odlučio da sluša Boga. Majka se sažalila na njega i dopustila mu da dolazi kući posle škole dok mu je otac na poslu. Hajle se krio u krevetu preko noći, a ujutru se iskradao i odlazio u školu pre nego što bi se otac probudio.

Tako je živio godinu dana.

Na kraju je otac ipak primetio da Hajle živi u kući. Takođe je primetio da je dečak miran, da dobro uči u školi, i da se ne druži s lošim dečacima. Zato mu je dozvolio da bude adventista i da ostane u kući. Hajle je bio presrećan. Znao je da ga je Bog blagoslovio zato što svetkuje subotu.

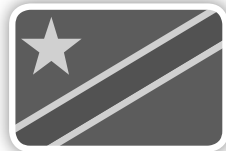
Od tada, Hajle je uvek svetkovao subotu. Po ugledu na njega, i njegova majka je postala adventistkinja. Kada se, radi školovanja, preselio u glavni grad Etiopije, Adis Abebu, Hajle je osnovao crkvu u svom susedstvu. Danas 150-oro odraslih i 60-oro dece dolazi tu na bogoslužjenje.

Oživite priču:

- Pronađite južnu Etiopiju na mapi.
- Odgledajte video o Hajleu: bit.ly/Haile-Sendeno.
- Preuzmite fotografije u vezi sa ovom pričom sa naše Fejsbuk stranice: bit.ly/fb.mq. Fotografije se postavljaju nedeljom, šest dana pre izlaganja misionijske priče.
- Preuzmite fotografije i još ponešto sa adrese ADAMS databank: bit.ly/Proving-Uncle-Wrong.
- Preuzmite fotografije o projektima Trinaeste subote sa ADAMS: bit.ly/ECD-projects-2019.

MISIONSKI ZAPISI

Projekat pod nazivom Abisinijska misija otpočeo je 1907. godine pod pokroviteljstvom Skandinavske unijske konferencije. Prva dvojica misionara, P. N. Lindegren i J. Person iz Švedske, osnovali su misionisku stanicu u Eritreji, zato što sama Etiopija nije bila otvorena za misionare. Prva tri lokalna obraćenika krštena su u Eritreji, u martu 1914.

ZATURENE ČARAPE

Jedanaestogodišnji Žak Čibanda Kabadi iznenada se probudio jednog jutra.

Čuo je majčin glas.

„Žak, gde si?“ – pozivala ga je. „Skoro je 10 sati. Propustićeš kontrolni.“

Žak je iskočio iz kreveta. Obično se rano budio, ali iz nekog razloga tog jutra se uspavao. A imao je važan kontrolni iz geografije u školi.

Navlačeći pantalone i košulju, Žak je preturao po sobi kako bi našao čarape. Pogledao je da nisu na polici. Spustio se na kolena i zavirio ispod kreveta. Međutim, nigde nije uspevaio da nađe par istih čarapa.

„Šta radiš?“ – pitala je majka stojeći na vratima.

„Ne mogu da nađem čarape“, odgovorio je Žak.

Majka je pogledala u kredenac, a onda je i sama klekla i proverila da nisu ispod kreveta. Ni ona nije uspeła da nađe kompletan par čarapa, ali je našla jednu belu i jednu plavu.

„Obuj ove“, rekla mu je.

Žak je užurbano navukao čarape istežući prste na nogama. Nije mu bilo važno što se čarape ne slažu. Samo je želeo da stigne na vreme na kontrolni iz geografije.

Otrčao je u školu i uradio kontrolni.

Međutim, nikad nije saznao da li ga je dobro uradio ili ne.

Posle škole, dok se vraćao kući, trebalo je da pređe jednu prometnu ulicu. Automobili su stajali na jednoj strani ulice, zaglavljani u saobraćajnoj gužvi, dok na drugoj strani uopšte nije bilo vozila. Žak je zakoračio na tu stranu ulice, ali ga je istog trenutka udario autobus. Vozač autobusa je prešao na suprotnu stranu u pokušaju da izbegne gužvu.

Žak se ne seća baš najbolje šta je usledilo nakon toga. Pao je na zemlju. Neki nepoznat čovek je skinuo svoju košulju i pokušao da mu zaustavi krvarenje. Neki drugi ljudi su ga podigli i na rukama odneli u obližnju bolnicu.

Žakova starija sestra je za tu nesreću čula od prijatelja i otrčala kući da javi majci.

„Žak je povređen u nesreći“, povikala je sa ulice.

Majka je najpre ušla u kuću i pomolila se, a onda je odjurila u bolnicu.

Žak je u bolnici proveo tri meseca i imao je tri operacije.

Majka nije verovala da će on ikada ponovo moći da hoda. Ni on sam nije verovao u to. Ali oboje su nastavili da se mole Bogu.

Između operacija, Žak se svakodnevno molio: „Bože, molim Te izleči me i pomozi mi da ponovo hodam sa obe noge.“

Danas, Žak ne samo da hoda, već i trči. On sada ima 17 godina i mnogo je viši od svoje majke.

Neki sujeverni ljudi su mu govorili da nije trebalo ni da ide u školu tog dana. Rekli su da je to što se kasno probudio i nije uspeo da nađe čarape trebalo da shvati kao znak da ne izlazi iz kuće. Međutim, adventisti nisu sujeverni i znaju da nema nikakve povezanosti u tome što se on uspevao, izgubio čarape i doživeo nesreću. Biblija kaže: „Sve stoji do vremena i zgođe“ (Propovednik 9,11). To znači da i dobre i loše stvari mogu da se dese sasvim slučajno.

Ali Žak isto tako zna da to što ponovo može da hoda i trči nije obična slučajnost.

„Mogu da hodam i trčim, a to je dokaz da je Bog uslišio moje molitve!“ – kaže on.

Oživite priču:

- Na mapi pronađite Demokratsku Republiku Kongo i Žakov rodni grad, Kinšasu.
- Razgovarajte o tome zašto neki ljudi smatraju da bi zaturene čarape mogle da budu loš predznak. Setite se nekih predrasuda tipičnih za vaše podneblje, kao što je verovanje da kucanje u drvo sprečava zlo, ili da je nešto loše ako vam crna mačka pređe put. Objasnite deci da hrišćani nisu sujeverni, jer veruju da Isus sve drži pod kontrolom.
- Preuzmite fotografije u vezi sa ovom pričom sa naše Fejsbuk stranice: bit.ly/fb.mq. Fotografije se postavljaju nedeljom, šest dana pre izlaganja misionerske priče.
- Preuzmite fotografije i još ponešto sa adrese ADAMS databank: bit.ly/The-missing-socks.
- Preuzmite fotografije o projektima Trinaeste subote sa ADAMS: bit.ly/ECD-projects-2019.

ČUDESNA PRIRODA

Veliki majmuni, kao što su bonobo i gorile iz istočne nizije, mogu da se nađu samo u Kongu.

ANĐEO VATROGASAC

Kad je imao 11 godina, Semjuel Ndagidžimana je primetio da njegovi rođaci gaje duvan na svojoj farmi na jugu Ruande.

Rođaci su zarađivali mnogo više novca gajeći duvan, nego što je Semjuel zarađivao gajeći krompir, grašak, pasulj i kukuruz.

Zato je odlučio da i on zasadi duvan.

Međutim, Semjuel to nije smeo da kaže svojoj starijoj sestri, pa je zasadio duvan u uglu jednog polja dok ona nije bila kod kuće.

Semjuel je živio sa svojom osamnaestogodišnjom sestrom u maloj kući na farmi. Otac i majka su im se razveli i osnovali nove porodice negde drugde.

Sedmice su prošle nakon što je Semjuel tajno zasadio duvan i rod je počeo da raste. Sestri se nije svidelo kad je primetila stabljike duvana. „Šta si to uradio?“ – pitala je brata.

„Video sam da naši rođaci zarađuju mnogo novca prodajući duvan“, rekao je Semjuel. „Odlučio sam da gajim duvan da bismo i mi imali novca.“

„Ne može da ti bude dobro u životu kad radiš ono što je Bog zabranio“, rekla je. „Duvan je od đavola. Pušenjem ne možeš utoliti ni glad ni žeđ. Pušenje je od đavola.“

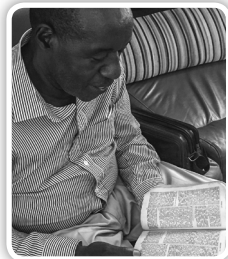
Sestra je skupila suvo pruće i razbacala preko zasada duvana, a onda je uzela šibicu i zapalila ga. Uskoro je vatra buknula među stabljikama duvana. Ali nije se tu zaustavila. Plamen je suknuo uvis i proširio se prema živoj ogradi koja je delila polje od kućice u kojoj su brat i sestra živeli. U tren oka, vatra je progutala ogradu.

Semjuel i njegova sestra su to posmatrali u šoku. Nisu znali šta da rade. Sve se dešavalo tako brzo.

Sestra je pokrila oči rukama. Vatra je bila tako blizu kuće, a ona nije mogla da gleda kako im kuća gori. Ona i Semjuel će izgubiti sve.

U tom trenutku Semjuel je ugledao blistavu priliku čoveka u beloj odeći koja se pojavila na nebu. Čovek je raširio ruke nad plamenom i stišao ga. A onda je zamahnuo rukama i vatra se istog trenutka ugasila. Odmah zatim, čovek nestao. Njihov dom je bio spašen.

Semjuel je zapanjeno gledao u pocrnelu ogradu koja se pušila. Pošto više nije čula pucketanje vatre, sestra je bojažljivo provirila ne spuštajući

ruke. Jedno vreme su tako stajali u tišini. Semjuel i njegova sestra nisu mogli da veruju svojim očima. Konačno je Semjuel progovorio.

„Bog nas je zaštitio“, rekao je. „Video sam anđela.“

Sestra je bila van sebe od sreće. Nije mogla da veruje da se anđeo Gospodnji spustio do njihovog doma da bi ih izbavio.

Semjuel i njegova sestra su celog dana govorili o Božjoj čudesnoj zaštiti.

Te večeri, zahvalili su se Bogu u molitvi.

„Hvala Ti što si zaštitio nas, našu imovinu i naš dom“, molio se Semjuel.

„Hvala Ti što još uvek imamo kuću u kojoj možemo da živimo, iako je vatra zamalo nije progutala“, molila se sestra.

Prošlo je skoro 50 godina od tog požara, ali Semjuel se još uvek seća svega kao da se upravo dogodilo.

„Nikad to neću zaboraviti“, kaže on. „Bio je to trenutak kad sam shvatio da Bog štiti.“

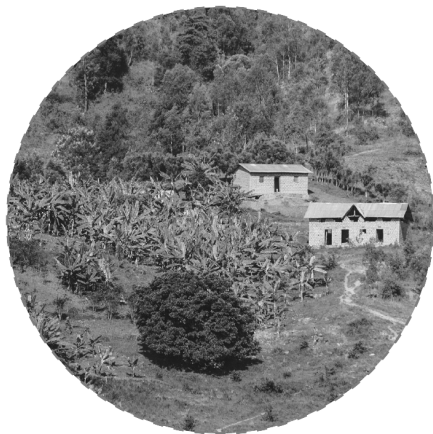
Deo darova trinaeste subote 2016. godine pomogao je da se otvori medicinska škola na kampusu adventističkog Univerziteta Centralne Afrike u Semjuelovoj domovini. Semjuel je zahvalan što ta škola obučava lekare i medicinske sestre da šire vest o Isusovom skorom dolasku.

Oživite priču:

- Pronađite Ruandu na mapi.
- Pitajte decu kako je Bog odgovorio na njihove molitve u protekloj sedmici.
- Odgledajte na Jutjubu video o Semjuelu: [bit.ly/Samuel-Ndagijimana](https://www.youtube.com/watch?v=bit.ly/Samuel-Ndagijimana).
- Preuzmite fotografije u vezi sa ovom pričom sa naše Fejsbuk stranice: [bit.ly/fb.mq](https://www.facebook.com/bit.ly/fb.mq). Fotografije se postavljaju nedeljom, šest dana pre izlaganja misionerske priče.
- Preuzmite fotografije i još ponešto sa adrese ADAMS databank: [bit.ly/Angel-Firefighter](https://www.adams.org/bit.ly/Angel-Firefighter).
- Preuzmite fotografije o projektima Trinaeste subote sa ADAMS: [bit.ly/ECD-projects-2019](https://www.adams.org/bit.ly/ECD-projects-2019).

ČUDESNA PRIRODA

Ruanda je ruralna zemlja u kojoj se oko 90 procenata populacije bavi pretežno poljoprivredom za sopstvene potrebe. Ruanda je takođe poznata i kao „Zemlja hiljadu brda“, jer je veći deo zemlje pokriven zatalasanim, travnatim brdima.

STO KRAVA ZA DESETAK

Masai pleme iz Afrike voli krave.

Kad neka starija osoba umre, narod Masai na to gleda kao na sastavni deo života, i nastavlja dalje. Kad beba umre, to ih rastuži, ali takođe nastavljaju dalje.

Međutim, kad neki krupan bik ugine, muškarac iz Masai plemena strašno tuguje. On onda ispreda priču za pričom o lepoti i snazi tog bika, te o vodećoj ulozi koju je imao u stadu. Tako njegov vlasnik ostaje budan čitavu noć, oplakujući svoj gubitak.

Muškarac iz Masai plemena ne bi se odrekao krave ni za šta. On voli svoje krave. Zato se vođa adventističke službe u toj zemlji veoma iznenadio kad je čuo da je jedan bogati pripadnik Masai plemena odlučio da daruje 100 svojih dragocenih krava kao desetak Bogu.

Taj čovek, po imenu Abraham, krstio se u Adventističkoj crkvi na severu Tanzanije i osetio se pozvanim da daruje desetinu svoje stoke kao prilog Bogu. Zato je pozvao lokalnog pastora da pokupi krave.

„Ne želim da zadržim ono što pripada Bogu“, rekao je Abraham zapanjenom pastoru.

A onda ga je poveo napolje i počeo da odbrojava svoj desetak.

„Jedan, dva, tri, četiri, pet“, brojao je Abraham krave u svom stadu. „Šest, sedam, osam, devet.“

Kad bi stigao do desete krave, pozivao je pomoćnog radnika da okači poseban privezak za njeno uvo, kako bi ona bila izdvojena za desetak.

„Ova je za Gospoda“, rekao bi.

Tako je izbrojao 100 krava.

Abrahamovi susedi koji nisu adventisti pomislili su da je poludeo.

„Zašto bi poklanjao svoje krave?“ – pitao je neko.

„Ako možeš da vratiš 100 krava kao desetak, zašto ne prebrojiš i svoju decu da bi i od njih dao desetak?“ – dodao je neko drugi.

A Abraham je imao 20-oro dece, jer je pre svog krštenja bio oženjen sa četiri žene. Sada ima jednu ženu, ali je i dalje otac sve svoje dece.

Abraham se nije prepirao sa svojim susedima.

„Znam čoveka o kome govori Biblija, koji nije imao 10-oro dece“, odgovorio bi im. „Imao je samo jednog sina i bio je više nego spreman da to jedino dete vrati Bogu. I on se zvao Abraham (ili Avraam, kao što stoji u Bibliji na srpskom jeziku).“

Pošto je vratio desetak od 100 krava Bogu, nešto neobično se dogodilo s Abrahamovom stokom. Njegove krave su počele da rađaju blizance. Krave obično donose na svet samo po jedno tele, ali sve Abrahamove krave počele su da rađaju blizance. Susedi su bili šokirani. Abraham je dao 100 krava, a sad ih je imao više nego ikad ranije.

„Zovi svog pastora“, rekao je jedan od suseda. „I ja želim da dam desetak.“

„I mi želimo da naše krave rađaju blizance“, izjavio je drugi.

Abraham je bio oduševljen načinom na koji ga je Bog blagoslovio i odlučio je da ne vrati samo jedan desetak. Ovog puta je želeo da priloži dva desetka. Ponovo je pozvao adventističkog pastora.

„Kad sam pre devet meseci darovao 100 krava kao desetak, hteo sam da vidim šta će se dogoditi“, rekao je. „I zaista sam video obilje blagoslova. Umesto da rađaju po jedno tele, moje krave su počele da rađaju blizance.“

Tako je Abraham ponovo poveo pastora napolje i počeo da odbrojava dva desetka – po dve krave na svakih deset.

I pastor je bio zadivljen načinom na koji je Bog blagoslovio Abrahamovu vernost i učinio ga još bogatijim.

„Nikad ne gubiš kad uzvraćaš Bogu“, rekao je pastor. „Gospod je veran. On će čak i umnožiti to malo što imaš.“

Oživite priču:

- Nađite Tanzaniju na mapi.
- Pitajte decu šta bi još, osim novca, mogli da daju kao desetak. Napomenite im da Bog deci poklanja dosta vremena, i da bi mogli da Mu vrate vreme, koristeći ga za molitvu, čitanje Biblije i pomaganje drugima.
- Ogdledajte na Jutjubu video o Abrahamu: bit.ly/Abraham-Tanzanija.
- Preuzmite fotografije u vezi sa ovom pričom sa naše Fejsbuk stranice: bit.ly/fb.mq. Fotografije se postavljaju nedeljom, šest dana pre izlaganja misionijske priče.
- Preuzmite fotografije i još ponešto sa adrese ADAMS databank: bit.ly/100-Cows-for-Tithe.
- Preuzmite fotografije o projektima Trinaeste subote sa ADAMS: bit.ly/ECD-projects-2019.

MISIONSKI ZAPISI

Prvi adventistički misionari u oblasti koja danas pripada Tanzaniji bili su V. Elers i A. K. Ens, koje je 1903. godine poslala Nemačka unija pod vođstvom L. R. Konradija. Pošto su stigli u Dar es Salam u decembru, otišli su oblast Pare na severoistoku, gde su osnovali stanicu Fridenštal, počeli da uče lokalni jezik i polako zadobijali poverenje tamošnjeg stanovništva.

NEŠTO SE DOGODILO SA TATOM

U Južnom Sudanu ima na hiljade dece beskućnika. Devojčica po imenu Pis Ivlin Džozef ponekad bi ih videla na ulici kad je otac dolazio da je dočeka na aerodromu.

Pis i njen stariji brat, Bonifejs, pohađali su internatsku školu u Ugandi, daleko od svog doma u Južnom Sudanu. Njih dvoje su bili svesni da su povlašćeni. Samo deca iz bogatih porodica mogla su da priušte školovanje u Ugandi.

Njihov otac je bio bogat. Radio je kao načelnik štaba jednog guvernera u Južnom Sudanu. Svaki put kada bi Pis i Bonifejs dolazili kući na dvo nedeljni raspust, otac bi imao novi luksuzan auto, kojim bi ih vozio sa aerodroma.

Ali, osim tih vožnji, Pis nije često viđala svog oca. On je ustajao rano da bi išao na posao. Posle bi odlazio na piće sa prijateljima. Ipak, Pis nije brinula. Imala je sve što je mogla da poželi.

A onda, tokom jednog raspusta, otac ih je pozvao na ozbiljan razgovor. „Izgubio sam posao“, rekao je. „Ne mogu više da vam plaćam školovanje u Ugandi. Moraćete da ostanete ovde u Džubi.“

Pis je briznula u plač. Volela je svoju školu u Ugandi. Svi njeni prijatelji bili su tamo.

„Ali, tata, zašto?“ – pitala je.

„Nemam novca“, odgovorio joj je.

„Zar ne možeš da pozajmiš od svojih prijatelja i da im vratiš kasnije?“ – bila je uporna.

„Prijatelji su odbili da mi pomognu“, rekao je otac.

Pis je još glasnije zaplakala. To nije bilo fer.

Porodica je počela da se bori sa oskudicom. Otac je obavljao neke sitne poslove, ali nije zarađivao dovoljno ni da prehrani porodicu. Nije mogao da plati čak ni knjige za državnu školu koju su Pis i Bonifejs sada pohađali. Zato su morali da napuste školu. Često su bili gladni. Život je postao težak.

Jednog petka uveče, otac je došao kući umesto da ode na piće. Majka se iznenadila. Iznela je nešto hrane i on je večerao. Zatim je pozvao svog mlađeg sina, sedmogodišnjeg Džuniora.

„Molim te donesi mi radio“, zatražio je.

Otac je uključio radio i prvi kanal na koji je naišao bio je „Spasenje FM“ – kanal adventističke radio stanice. Pažljivo je slušao dok je neko pevao: „Ustani, ustani za Isusa“. Zatim je neki pastor propovedao o Božjoj ljubavi.

Kad se propoved završila, otac je prošaputao: „Zašto ja traćim svoj život kad me neko toliko voli?“

Odmah je mobilnim telefonom pozvao jednog svog rođaka, adventistu. „Piter, sutra idem s tobom u crkvu“, rekao mu je.

Posle bogosluženja, otac se izvinio majci zato što je pio i zanemariova porodicu. Pozvao je i nju da pođe u crkvu sledeće subote. Uskoro su oboje bili kršteni.

Danas otac uči za zdravstvenog misionara i pomaže deci beskućnicima na ulici. Pis mu pomaže dok se on trudi da ih nahrani i obuče. Prvi put kad mu je pomagala u tome, rekla je nešto što je oca veoma rastužilo: „Dok si ti pio, tata, mi smo isto ovako patili. Bili smo kao ova deca o kojoj roditelji ne vode računa.“

Otac je znao da je to istina.

„Nisam bio svestan šta radim“, rekao je. „Ali sada me neko usmerava, a taj neko je Bog. Sledi me i bićeš kao ja. Sa Isusom ćeš činiti bolje stvari.“

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se u školi koju Pis sada pohađa, adventističkoj srednjoj školi u Džubi, izgrade nove učionice. Hvala vam što planirate da priložite velikodušan dar Trinaeste subote.

Oživite priču:

- Odgledajte na Jutjubu video o Pisinom 40-ogodišnjem ocu, Džozefu Keniju: bit.ly/Joseph-Kenyi.
- Preuzmite fotografije u vezi sa ovom pričom sa naše Fejsbuk stranice: bit.ly/fb.mq. Fotografije se postavljaju nedeljom, šest dana pre izlaganja misionijske priče.
- Preuzmite fotografije i još ponešto sa adrese ADAMS databank: bit.ly/Something-Happened-Juba.
- Preuzmite fotografije o projektima Trinaeste subote sa ADAMS: bit.ly/ECD-projects-2019.

MISIONSKI ZAPISI

Prvi obraćenici u Sudanu bili su Munir Andravis i njegova supruga. Pošto su pohađali Bliskoistočni koledž u Bejrutu, vratili su se u Sudan 1955. godine i otpočeli misionijski rad u glavnom gradu. Delili su pomoć u garderobi i promovisali rad dopisne biblijske škole.

Crkva danas u Džubi, glavnom gradu Južnog Sudana, poseduje medicinski centar – Muniki adventističku kliniku, biblijsku dopisnu školu i radio stanicu „Spasenje FM“.

PEDESET JEDAN BRAT I SESTRA

Učiteljica u subotnoj školi izgledala je postideno kad je stala pred Centralnu adventističku crkvu u Džubi, glavnom gradu Južnog Sudana.

Pozvala je dečaka iz drugog reda da ustane. „Želim da se izvinim ovom dečaku“, rekla je na engleskom jeziku, a prevodilac je njene reči prevodio na arapski. „Pogrešila sam.“

Objasnila je da ga je pre par minuta izgrdila zato što je šaputao za vreme časa u subotnoj školi.

Ali onda je shvatila da dečak u stvari prevodi pouku svom mlađem bratu koji ne razume ni engleski ni arapski jezik. On govori samo jezikom din-ka.

„Ono što mi se dopada kod ovog mladog momka je to što je došao sa svojim bratom i što mu prevodi“, rekla je učiteljica. „Hvala ti što govoriš drugima o Isusu.“

A taj dečak, petnaestogodišnji Mareng Jol, ima mnogo braće i sestara koje želi da dovede u crkvu. On živi sa pedeset jednim bratom i sestrom. Naime, Marengov bogati otac se ženio 34 puta, i poveo je sa sobom osam žena i pedeset dvoje dece, uključujući i Marenga, kad se doselio u Džubu, glavni grad Južnog Sudana.

Tri meseca nakon dolaska, porodica je počela da traži školu. Neko im je preporučio adventističku osnovnu školu, tako da su Mareng i trojica njegove braće tu upisani. Mareng nikad ranije nije čuo za Isusa, ali dopalo mu se da čita Bibliju. Uskoro su on i trojica njegove braće bili kršteni.

Marengu nije bilo lako da svetkuje subotu. Jednom su ga poslali da provede vikend u kući nekolicine starije braće. Kad je zašlo sunce u petak uveče, braća su mu naredila da donese vodu u kantama.

„Mi ne možemo sada da radimo zato što je subota“, rekao je.

„Kako to misliš“, začudio se jedan brat. „Još uvek je petak, sve do ponoći.“

Mareng im je objasnio da, prema Bibliji, subota počinje sa zalaskom sunca u petak. Braća su počela da mu se rugaju i zahtevala su da donese vodu. Pošto je odbio da radi, tukli su ga štapovima čitava tri sata.

Sledećeg dana, Mareng je otišao u crkvu, ali nije mogao da sedne, jer bi ga to suviše bolelo. Ipak, bio je srećan što može da slavi Boga.

On i kod kuće uči svoju braću i sestre o Isusu. Poziva ih je da sede pod drvetom svakog dana. Uz pomoć malog Novog zaveta u zelenom povezu i jedne pohabane brošure biblijske škole, on ih uči o deset zapovesti i dokazuje im da će Isus uskoro doći.

Mnogima od njegove braće i sestara dopada se to što su čuli i 16-oro njih je već kršteno, a još šestoro se priprema za krštenje. Mareng se nada da će se i 12-ogodišnji brat koga je dovodio u crkvu takođe krstiti.

Posle osmog razreda Mareng je morao da napusti adventističku školu da bi upisao srednju školu. Nažalost, adventistička crkva u to vreme nije imala svoju srednju školu u Džubi.

Sada je otvorena srednja škola u blizini osnovne škole u kojoj je Mareng završio osmi razred. Jedini problem je to što još mnogo dece želi da upiše tu školu. I Mareng je pokušao da se upiše ove školske godine, ali su mu rekli da nema više mesta.

„Moja molitva je da se sledeće godine upišem u adventističku srednju školu“, kaže Mareng.

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se izgrade nove učionice kako bi više dece kao što je Mareng moglo da pohađa nastavu. Hvala vam što planirate da priložite velikodušan dar trinaeste subote.

Oživite priču:

- Odgledajte na Jutjubu video o Marengu i njegovom bratu Gengu: bit.ly/Mareng-Yol.
- Preuzmite fotografije u vezi sa ovom pričom sa naše Fejsbuk stranice: bit.ly/fb.mq. Fotografije se postavljaju nedeljom, šest dana pre izlaganja misionerske priče.
- Preuzmite fotografije i još ponešto sa adrese ADAMS databank: bit.ly/51-Brothers-and-Sisters.
- Preuzmite fotografije o projektima Trinaeste subote sa ADAMS: bit.ly/ECD-projects-2019.

ČUDESNA PRIRODA

Uobičajena ishrana za većinu ljudi u Južnom Sudanu podrazumeva mleko, kikiriki, med, ribu, proso, pasulj i povrće.

U Južnom Sudanu bogatstvo se meri brojem grla stoke koju porodica poseduje.

OPTUŽEN DA JE HRIŠĆANIN

Musa Ali nikad nije planirao da postane hrišćanin. Međutim, kad su ljudi počeli da ga nazivaju hrišćaninom u nameri da ga uvrede, i kad ga je porodica odbacila, odlučio je da razmisli o tome.

Musa je odrastao u jednoj nehrišćanskoj porodici u Istočnoj Africi. Kao dečaku, bilo mu je zabranjeno da jede sa hrišćanima, pa čak i da razgovara s njima. Hrišćani su, govorili su mu, neprijatelji.

Kad mu je bilo 10 godina, počeo je intenzivno da uči kako bi postao verski vođa. Učio je napamet velike delove svoje svete knjige. Sa svojih 15 godina, bio je postavljen za verskog učitelja.

Dve godine kasnije, kad je imao 17 godina, poslali su ga sa grupom misionara u jedno udaljeno selo duboko u unutrašnjosti Afrike. Njegov posao bio je da preobrati seljane koji su se klanjali idolima i da izgradi bogomolju.

Posao je bio izuzetno naporan, ali Musa i njegov tim su odlučno napredovali. A onda je, jednog dana, pripremajući propoved, Musa u svojoj svetoj knjizi naišao na nekoliko stihova koji su ga zbunili. Bio je to odlomak u kom se govori o Isusu i o tome da hrišćani imaju spasenje. On je oduvek smatrao da spasenje pripada samo njemu i ostalim pripadnicima njegove nehrišćanske svetske religije. Zbunjen, Musa se obratio za savet ostalim misionarima. Međutim, oni su samo odmahivali glavom.

„Ti si naš učitelj“, rekao je jedan od njih. „Ti treba nama da kažeš o čemu je reč u svetoj knjizi.“

„Kad se vratimo kući, moći ćeš da pitaš o tome našeg velikog vođu“, predložio je neko drugi.

Za šest meseci, Musa i njegovi prijatelji uspeali su da preobrate mnoge seljane i sagrađe veliku bogomolju. Nakon toga, ovi misionari su se vratili kući.

„Veliki vođa“, njihov istaknuti verski poglavar, okupio ih je i priredio ceremoniju zahvalnosti u njihovu čast. Znao je koliko je njihov posao bio težak i pripremio je za njih neke darove. Ali, najpre im je pružio priliku da mu postave neko pitanje ukoliko to žele.

„Ako bilo ko od vas ima neko pitanje, neka ga postavi meni“, rekao je. „Znam da na takvim putovanjima mnoga pitanja mogu da vam padnu na pamet.“

Musa se javio prvi i postavio tri pitanja. Verski vođa nije odgovorio ni na jedno od njih. Umesto toga, on je Musi postavio pitanje.

„Prijatelju“, oslovio ga je. „Da li si ti hrišćanin, ili jedan od nas?“

To pitanje je veoma iznenadilo Musu. Ali, budući da vođa nije odgovorio na njegova pitanja, i on je odlučio da njemu ne odgovori.

Pošto je nekoliko trenutaka vladala tišina, verski vođa se oglasio. „Prijatelju“, rekao je, „napusti našu bogomolju“.

I Musa je otišao.

Kasnije tog dana, verski vođa je otišao do Musinog oca, koji je bio bogat i uticajan čovek u tom gradu.

„Pripazi“, rekao mu je. „Tvoj sin će postati hrišćanin.“

Nakon toga, otac je počeo da ispituje Musu o njegovim verovanjima. „Da li si ti hrišćanin, ili jedan od nas?“ – pitao ga je.

„Nije u pitanju vera“, odgovorio je Musa. „U pitanju je znanje. Ja proučavam.“

Otac je tada izrazio strah da bi Musa mogao postati hrišćanin.

„Ako se to desi“, upozorio ga je, „život će ti biti u opasnosti.“

Mesec dana kasnije, verski vođa je oterao Musu sa mesta učitelja u njihovoj bogomolji. Po pravilima, trebalo je prvo da ga opomene, pa ako Musa ne promeni ponašanje, da ga otera. Ali Musa nije dobio nikakvu opomenu. Ipak je odlučio da se ne buni.

Musa nije mislio za sebe da je hrišćanin, ali ljudi su počeli da se ophode prema njemu kao da on to jeste. Njegove sestre i braća su ga ignorisali. Porodica mu nije dopuštala da s njima jede. Musi nije bilo jasno šta se dešava, jer je smatrao da nije učinio ništa loše.

I znate li šta je onda uradio? Zaista je postao hrišćanin. Krstio se u crkvi adventista sedmog dana. Danas on radi kao misionar – zapravo, kao koordinator Globalne misije u Istočnoj Africi. On uči ljude da hrišćani zaista imaju spasenje, ali da Isus može i njih da spase.

Oživate priču:

- Musa Ali je pseudonim. Adventistička misija ne otkriva njegovo pravo ime niti mesto boravka da bi zaštitila njegov život u tom regionu koji je izuzetno neprijateljski raspoložen prema hrišćanstvu.
- Musa znači Mojsije na arapskom jeziku.
- Čitajte nešto više o Musi sledeće sedmice.
- Preuzmite fotografije u vezi sa ovom pričom sa naše Fejsbuk stranice: bit.ly/fb.mq. Fotografije se postavljaju nedeljom, šest dana pre izlaganja misionске priče.
- Preuzmite fotografije i još ponešto sa adrese ADAMS databank: bit.ly/Accused-of-Being-Christian.
- Preuzmite fotografije o projektima Trinaeste subote sa ADAMS: bit.ly/ECD-projects-2019.

SPASEN VEŠANJA

Osamnaestogodišnji Musa je pobjegao iz svog rodnog grada u Istočnoj Africi, jer su otac i braća pokušali da ga ubiju. Pošto nisu želeli da on postane hrišćanin, žestoko su ga istukli. U novom gradu, jedan adventistički pastor mu je obezbedio nešto posla i mesto gde je mogao da boravi. Predložio mu je da studira teologiju, i razmotri mogućnost da postane pastor.

„Ali ja ne znam engleski“, bunio se Musa. „Ne mogu da ga naučim za jedan dan.“

„Možeš ti to“, rekao mu je pastor. „Niko se nije rodio sa znanjem engleskog.“

Musa je odlučio da najpre uči o Isusu na svom maternjem jeziku – arapskom. Dok je proučavao, predao je srce Isusu i krstio se. Zatim se oženio. A onda, tokom medenog meseca, bio je uhapšen.

Musa i njegova nevesta su odlučili da svoj medeni mesec provedu kod kuće, budući da nisu imali novca za putovanje.

Međutim, samo nekoliko dana posle venčanja policijski službenici su zakucali na njihova vrata i odveli Musu u policijsku stanicu.

„Musa Ali, ti si hrišćanin, zar ne?“ – pitao je jedan stariji policijac.

I ne sačekavši odgovor, zarežao je: „Za tri dana ćeš umreti.“

„Da, umreću, i opet ću biti srećan“ – uzvratio je Musa.

Stariji policajac je pomislio da je Musa lud.

„Ko je još srećan što će umreti?“ – pitao se.

A zatim je poslao Musu u zatvorsku ćeliju.

Prvog dana Musa je tu bio sam, ali je sutradan doveden još jedan zatvorenik. Taj čovek je počeo da ispituje Musu zašto se tu nalazi, a kad je saznao da je hrišćanin, pokušao je da ga nagovori da se odrekne Isusa. Musa je odbio da sluša, i umesto toga se trudio da ubedi tog zatvorenika da i on postane hrišćanin. Na kraju, čovek je samo odmahnuo glavom i iznervirano rekao: „Ti si opasan!“

A onda je ustao, otvorio vrata ćelije i izašao. U tom trenutku, Musa je shvatio da to zapravo i nije bio zatvorenik, već tajni agent policije koji je pokušao da ga navede da se odrekne Hrista.

Nešto kasnije, Musa je odbrojavao sate do svog vešanja koje je trebalo da se obavi sledećeg dana. Ipak, nije bio uplašen. Molio se.

Igrom slučaja, s obzirom da je Musa Ali vrlo uobičajeno ime u toj zemlji, desilo se da je još jedan Musa Ali dospao u zatvor te noći. A taj drugi Musa Ali bio je gradonačelnikov sin, koji se napio i bio uhapšen.

Ujutru, pošto je hteo da vidi svog sina, gradonačelnik je uzeo list papira i napisao: „Dovedite mi Musu Alija.“ Taj papir je zatim odnet u zatvor. Policajci su pročitali naredbu i poslali pogrešnog Musu Alija. Setivši se da hrišćanin Musa Ali treba da bude pogubljen tog dana, pomislili su da gradonačelnik želi da ga vidi.

I tako su policijski službenici iznenađenog Musu ostavili pred kancelarijom gradonačelnika. A gradonačelnik se još više iznenadio kad je Musa ušao u prostoriju.

„Ko si ti?“ – pitao ga je.

„Musa Ali“, odgovorio je Musa.

„Ali ja nisam hteo da vidim tebe“, rekao je gradonačelnik. „Tražio sam da mi dovedu mog sina.“

Izraz nestrpljenja je prešao preko njegovog lica.

„Da li te policajci čekaju napolju?“ – pitao je.

„Ne, otišli su“, odgovorio je Musa.

Gradonačelnik se ovlaš osmehnuo, a onda je rekao šaljivim tonom: „U redu onda, idi i ti. Samo požuri.“

Musa nije čekao da mu se dvaput kaže. Otišao je.

Za kratko vreme je stigao kući i zagrlio svoju zaprepašćenu ženu. Na brzinu su spakovali torbe i uskočili u prvi voz bežeći iz grada. Nisu se nikad vratili. Musa i njegova žena su doživeli još mnoge neverovatne avanture nastojeći da slede Božju volju. Kad je napunio 28 godina, Istočno-centralna afrička divizija je nagradila Musu plativši mu školarinu za studiranje na jednom adventističkom univerzitetu. Prošle godine je diplomirao, stekavši diplomu iz teologije i, na njegovo iznenađenje, sposobnost da govori na engleskom jeziku.

Danas Musa ima 33 godine i radi kao misionar – koordinator Globalne misije, učeći svoj narod da je Isus Bog i da uskoro dolazi.

Dodaci za priču:

- Musa Ali je pseudonim. Adventistička misija ne otkriva njegovo pravo ime niti mesto boravka da bi zaštitila njegov život u tom regionu koji je izuzetno neprijateljski raspoložen prema hrišćanstvu.
- Nešto više o Musi možete čitati u tekstu za prethodnu sedmicu.
- Preuzmite fotografije u vezi sa ovom pričom sa naše Fejsbuk stranice: bit.ly/fb.mq. Fotografije se postavljaju nedeljom, šest dana pre izlaganja misionarske priče.
- Preuzmite fotografije i još ponešto sa adrese ADAMS databank: bit.ly/Saved-From-Hanging.
- Preuzmite fotografije o projektima Trinaeste subote sa ADAMS: bit.ly/ECD-projects-2019.

ŽIVOT NA ULICI

Pošto je uvek bio gladan, Džon Ongaja iz Kenije nije uspevaao da dobije dobre ocene, pa je odlučio da prekine školovanje.

Njegovi roditelji, siromašni zemljoradnici, imali su tek toliko novca da mu plate školarinu i mesto u spavaonici na Džaramogi univerzitetu. Džon nije mogao da nađe posao, a nije smeo ni da se vrati kući iz straha da će ga roditelji grditi zato što je odustao od škole.

Zato je spakovao svojih par komada odeće u ranac, zgrabio svoj jeftini telefon i otišao na autobusku stanicu. Neki ljubazan čovek mu je dao 200 šilinga (2 američka dolara) za autobusku kartu.

Predveče je Džon stigao u Kisumu, najbliži veliki grad. Tu nije poznavao nikoga i nije znao kuda da ide. Legao je na mali trem ispred jedne zatvorene prodavnice, ali nije mogao da zaspi. Bio je gladan.

„Ti si lopov!“ – iznenada je povikao neko izašavši na vrata prodavnice. „Odlazi!“ Bio je to vlasnik prodavnice, koji je živeo u istoj zgradi.

Džon je zgrabio svoj ranac i pobjegao.

Posle izvesnog vremena, obreo se na tremu druge prodavnice, gde su se već nalazila dva dečaka beskućnika, Rašid i Bleki. Oni su ga pozvali da tu prespava noć. Ujutru je Džon bio užasno gladan. Ni druga dvojica dečaka nisu imala ništa za jelo, ali su umela da se snađu i nabave nešto. Oni su pomogli Džonu da proda svoje rezervne pantalone i ranac. Tim novcem, Džon je kupio čapati i pasulj od uličnog prodavca – obrok koji je podelio sa svoja dva druga.

Za ručak, dečaci su ga odveli do narodne kuhinje, gde se besplatno delio pirinač i pasulj za decu sa ulice.

Uveče, dečaci su Džonu pokazali hotel ispred koga je jedan ljubazni radnik delio ostatke ribe, graška, čapatija i ugulija, pomešane i spakovane u plastičnu kesu. Džon tog dana nije uspeo da nađe posao, ali je obećao sebi da će se ujutru više potruditi. Sledećeg dana je poslednji novac koji je imao potrošio da bi kupio doručak. U roku od nedelju dana, Džon je prodao sve što je posedovao – čak i svoj mobilni telefon – da bi kupio hranu. Ali još uvek nije uspevaao da nađe posao.

Prošla su tri meseca. Jednog jutra, lutajući ulicama, Džon je zapazio gomilu ljudi okupljenih ispred adventističke crkve. Njegov pogled su privukla trojica dečaka sa ulice koji su sedeli ispod jednog drveta. Do-

gegao se do njih i pitao ih šta se događa. Dečaci su mu rekli da već nedelju dana svakog jutra prisustvuju evanđeoskim sastancima. Tog dana je trebalo da se održi poslednji sastanak.

Džon im se pridružio da bi čuo o čemu je reč. Osetio je toplinu oko srca dok je slušao kako propovednik, čovek iz Etiopije, govori o Isusu. Posebno ga je dirnulo to što je s ljubavlju govorio o deci sa ulice.

„Kad vidite decu sa ulice, nemojte ih prezirati“, rekao je čovek. „I oni su Božja deca. Nisu oni na ulici zato što to žele.“

Džon i ostala tri dečaka odazvala su se na propovednikov poziv za krštenje. Članovi crkve su ljubazno primili četvoricu dečaka. Ponuđen im je posao u crkvi i smeštaj u prostorijama za posetioce. Jedini uslov bio je da se klone ulice i da pohađaju školu kad počne nova školska godina. Ovim dečacima nije bilo lako da se naviknu na nov način života. Posle dve sedmice, jedan od njih je pobegao. Tri meseca kasnije, pobegao je još jedan. Kako se školska godina približavala, i treći dečak je priznao Džonu da će otići. „Imam osamnaest godina“, kazao je, „i suviše mi je neprijatno da budem u petom razredu.“

Džon se, međutim, rado vratio na fakultet. Njegovi roditelji su bili presrećni i nastavili su da mu plaćaju školarinu i smeštaj kao i ranije. Crkva mu je davala novac za hranu i ostale potrepštine. Na njegovu veliku radost, saznao je da se na istom fakultetu nalazi još 400 studenata koji su adventisti, i da imaju čak i svoju crkvu na kampusu.

Danas Džon ima 21 godinu i raduje se što će uskoro diplomirati i naći dobar posao. „Želeo bih da pomazem drugoj deci sa ulice da otpočnu novi život sa Isusom“, kaže on.

Oživite priču:

- Odgledajte na Jutjubu video o Džonu: bit.ly/John-Ongaya.
- Objasnite deci da je čapati vrsta pljosnatog hleba bez kvasca koji je posebno popularan u Istočnoj Africi i na Indijskom potkontinentu. Ugali je gusta kaša od kukuruza.
- Napomenite da je Džonov omiljeni biblijski stih Jovan 1,12 koji glasi: „A onima koji su ga primili, dao je moć da postanu Božija deca – onima koji veruju u njegovo ime“ (SSP). Pitajte decu šta misle zašto je Džon izabrao baš taj stih. Sam Džon, koji je taj stih pronašao čitajući Bibliju za vreme svog šestomesečnog boravka u crkvi, odgovorio je: „On me ohrabruje da dođem Hristu.“
- Preuzmite fotografije u vezi sa ovom pričom sa naše Fejsbuk stranice: bit.ly/fb.mq. Fotografije se postavljaju nedeljom, šest dana pre izlaganja misionске priče.
- Preuzmite fotografije i još ponešto sa adrese ADAMS databank: bit.ly/Living-on-the-Street.
- Preuzmite fotografije o projektima Trinaeste subote sa ADAMS: bit.ly/ECD-projects-2019.

RUČAK ZA MAJKU

Starija sestra je pozvala Magdalin u kuhinju.

„Skuvala sam beli pirinač i ugali“, rekla je. „Odnesi to majci za ručak.“

Magdalin je napunila plastičnu posudu pirinčem i ugalijem, gustom belom kašom od kukuруза. Zatim je posudu stavila u plastičnu kesu i izašla iz svoje trošne kućice u Kisumuu, u Keniji.

Trebalo joj je sat vremena da stigne do majčinog radnog mesta. Kad je stigla, videla je majku kako stoji pred vratima. Majka je radila kao obezbeđenje za jednu privatnu bezbednosnu agenciju, i bila je zadužena da čuva ovu zgradu.

Ugledavši Magdalin, majka se osmehnula i srdačno je zagrlila. Dok je predavala majci hranu, Magdalin je čula pesmu. Radoznalo je provirila iza majčinih leđa i videla ljude kako stoje i pevaju.

„O!“ – pomislila je. „Ovo je crkva! Nisam znala da majka čuva crkvu.“

Majka je primetila njeno iznenađenje, a znala je koliko joj ćerka voli muziku.

„Zašto ne uđeš da slušaš?“ – pitala je. „Možemo zajedno da se vratimo kući kad se bogoslužjenje završi.“

Magdalin se nečujno spustila na mesto u poslednjem redu. Slušala je himne, a posle i propoved koja joj je zvučala interesantno. Kasnije su se ona i majka zajedno vratile kući. Volela je da bude u majčinom društvu. Imala je sedmoro braće i sestara, tako da majka nije mogla da joj posveti baš mnogo vremena kod kuće.

Sledeće subote, starija sestra je ponovo pozvala Magdalin u kuhinju.

„Skuvala sam beli pirinač i ugali“, rekla je. „Odnosi malo majci.“

Magdalin je ponovo napunila plastičnu posudu, stavila je u plastičnu kesu i hodala sat vremena do crkve. Majka, koja je stajala pred vratima, široko joj se osmehnula i srdačno je zagrlila.

„Zašto ne uđeš unutra?“ – predložila je. „Možemo posle zajedno da pešačimo do kuće.“

Magdalin je ponovo uživala u himnama i propovedi. Posle su se ona i majka peške vratile kući. Ovog puta je majka pričala koliko joj se svidela ta crkva. Slušala je propovedi i prepričala je ćerki nekoliko biblijskih priča koje je čula. Magdalin se svidelo da sluša kako majka govori o Bogu.

Od tada, Magdalin je svake subote nosila majci pirinač i ugali. Ostajala bi da čuje propoved i vraćala se kući peške, zajedno s majkom. Čula je i mnogo biblijske priče, jer joj je majka rado prepričavala svoje naj-

omiljenije. Posebno joj se svidela priča o Jovu, koji je mnogo propatio, ali nikad nije odustao. Mogla je da razume Jova. I ona je mnogo patila kad se njihov otac, nekoliko godina ranije, razveo od majke. Majka se sa njom i još sedmoro njene braće i sestara preselila u Kisumu radi posla.

Posle nekog vremena, majka je odlučila da preda svoje srce Isusu i bila je krštena.

I mnogi drugi ljudi su se krstili i pridružili crkvi. Uskoro više nije bilo mesta za sve koji su dolazili na bogoslužjenje, tako da se crkva preselila u veću zgradu. Pastor je ponudio majci novi posao – da nastavi da čuva staru zgradu koja je sada služila za sastanke i da pomaže u održavanju nove crkve. Osim toga, pozvao je i da se, zajedno sa svojih osmoro dece, preseli u njegov nekadašnji stan u staroj zgradi.

Magdalin kaže da je Bog blagoslovio njenu porodicu baš kao što je blagoslovio i Jova.

„Kao ni Jov, ni ja neću nikad odustati“, kaže ona. „Uzdam se u Boga sve vreme.“

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se izgradi adventistička bolnica na zemljištu pored crkve u koju Magdalin odlazi – adventističke crkve Viktori u Kisumu, u Keniji. Hvala vam što planirate da priložite velikodušan dar trinaeste subote.

Oživite priču:

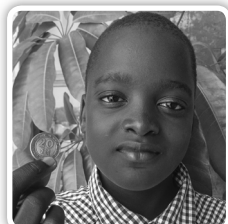
- Odgledajte na Jutjubu video o Magdalin: bit.ly/Magdaline-Cherotich.
- Preuzmite fotografije u vezi sa ovom pričom sa naše Fejsbuk stranice: bit.ly/fb.mq. Fotografije se postavljaju nedeljom, šest dana pre izlaganja misionske priče.
- Preuzmite fotografije i još ponešto sa adrese ADAMS databank: bit.ly/Taking-Lunch-to-Mother.
- Preuzmite fotografije o projektima Trinaeste subote sa ADAMS: bit.ly/ECD-projects-2019.

ČUDESNA PRIRODA

Kenija je širom sveta poznata po svojim trkačima na duge staze. Ova zemlja je osvojila blizu 100 olimpijskih medalja u trkama na srednje i duge staze.

BOG ILI SLADOLED?

Desetogodišnjem Alvanu Haroldu sviđalo se da sluša zveckanje novčića u svom džepu dok bi se vraćao kući iz škole. To mu je omogućavalo da zastane kod prodavnice i kupi neke hrskave grickalice ili kremasti sladoled.

Međutim, jednog dana u školi, u petom razredu, učiteljica verske nastave šokirala ga je govoreći o njegovom voljenom džeparcu.

„Ne bi trebalo da sav svoj džeparac tokom sedmice potrošite na grickalice i sladoled, već da uštedite nešto da biste dali Bogu u subotu“, rekla je.

Alvan je davao dobrovoljni dar subotom. Bio je to novac koji mu je otac davao subotom ujutru.

Učiteljica je pomenula i taj novac.

„Kad u crkvi dajete novac koji ste dobili od roditelja, vi u stvari dajete samo za svoje roditelje“, kazala je. „Ne dajete sopstveni novac.“

Zatim je otvorila tekst Malahija 3,8 i pročitala: „Eda li će čovjek zakidati Boga? A vi mene zakidate; i govorite: u čem te zakidamo? U desetku i u prinosu.“

Alvanu se učinilo da ga učiteljica kritikuje i to mu se nije dopalo. Ali onda je pomislio: „Možda je ipak malčice u pravu.“

Taj dan je bio četvrtak, i Alvan je već bio potrošio sav svoj džeparac za tu sedmicu. Zato je odlučio da sledeće sedmice uštedi nešto novca za Boga. Međutim, sledeće sedmice je opet potrošio sav novac pre nego što je došla subota. A to se ponovo dogodilo i sledeće sedmice.

Dva meseca su prošla i Alvan je bio strašno razočaran sobom. Razmišljao je: „Toliko se trudim, ali ne uspevam da uštedim novac za dar.“

A onda je, jednog dana, vraćajući se kući zajedno sa svojim sedamnaestogodišnjim bratom, Alenom, prošao pored prodavnice sladoleda. Alvan je u džepu imao novčić od 20 šilinga (20 američkih centi) i odlučio je da ga potroši na sladoled.

Međutim, Alen se usprotivio. „To ti nije potrebno“, kazao je. „Suviše je detinjasto ići unaokolo ližući sladoled. Ja neću da idem ulicom s nekim ko liže sladoled.“

Alvan se iznervirao. Jeo mu se sladoled, ali nije mogao da se svađa sa starijim bratom. I tako ga nije kupio.

Kada je došla subota, još uvek je imao tih 20 šilinga u džepu. Stavio je svoj novčić u korpu za darove zajedno sa 20 šilinga koje je dobio

od roditelja tog jutra. Bio je to lep osećaj – dati sopstveni novac Bogu. Odrekao se nečeg što je zaista želeo da bi priložio taj dar, i odjednom je shvatio da to i nije tako strašan gubitak.

Sledeće sedmice, Alvan je uspeo da uštedi još 20 šilinga koje je priložio kao dar. Dopadao mu se taj osećaj! Zato je odlučio da daje po 20 šilinga svake subote – i do dan danas to čini.

Ono što ga posebno iznenađuje je to što sada uvek ima novca. Ranije mu džeparac nikad nije trajao do kraja sedmice, a sada se to redovno dešava. Čak mu često preostane i više od 20 šilinga i onda taj novac daje ocu da ga stavi na štednju.

„Izgleda mi kao da sad imam više novca nego ranije, i čak dajem svom tati jedan deo da ga uštedi za mene“, kaže on.

Alvan, koji sad ima 11 godina, nikad nije rekao roditeljima za taj poseban dar koji daje. Kaže da ne želi da se hvali onim što radi.

Ponekad je u iskušenju da kupi grickalice ili sladoled, ali se uvek seti da u subotu mora da ima 20 šilinga za Boga.

„Podsećam sebe da je Božje delo bolje i važnije od onog što ja želim“, kaže ovaj dečak.

Oživite priču:

- Nadite Kisumu u Keniji na mapi.
- Predložite deci da daju deo svog džeparca Isusu.
- Odgledajte na Jutjubu video o Alvanu: bit.ly/Alvan-Harold.
- Preuzmite fotografije u vezi sa ovom pričom sa naše Fejsbuk stranice: bit.ly/fb.mq. Fotografije se postavljaju nedeljom, šest dana pre izlaganja misionijske priče.
- Preuzmite fotografije i još ponešto sa adrese ADAMS databank: bit.ly/God-or-Ice-Cream.
- Preuzmite fotografije o projektima Trinaeste subote sa ADAMS: bit.ly/ECD-projects-2019.

MISIONSKI ZAPISI

Prvi adventistički misionar u Keniji bio je A. A. Karskalen, rođen u Kanadi, koji je u Afriku stigao iz Britanije 1906. godine. U roku od 14 meseci, Karskalen je javio da je podigao zgrade za misiju i naučio jezik luo, kojim se nikad ranije nije pisalo. On je kasnije uradio prevod Evanđelja po Mateju na jezik luo, koji je Britansko i inostrano biblijsko društvo iz Londona prihvatilo da objavi 1913. godine.

PROGRAM TRINAESTE SUBOTE

Pre trinaeste subote

- Pošaljite poruke da biste podsetili roditelje na ovaj program i ohrabрили decu da donesu svoje darove za Trinaestu subotu 28. decembra.
- Podsetite sve da su njihovi misijski darovi namenjeni širenju Božje Reči po celom svetu, i da će četvrtina ukupnih darova Trinaeste subote otići direktno Istočno-centralnoj afričkoj diviziji, kao pomoć u ostvarenju sedam planiranih projekata koji su navedeni na početku ove brošure i ucrtani na mapi na zadnjoj korici.

Trinaesta subota / 28. septembar
Ebigejl Nijatič, 14 godina, KENIJA

STIDLJIVI ANĐEO

Pripovedač: Sedam malih dečaka privuklo je Ebigejlinu pažnju dok je stajala u redu za ručak nakon subotne propovedi.

Bilo je to prvi put da je ta stidljiva 14-ogodišnja devojčica videla te dečake u crkvi. Najstariji od njih izgledao je kao da ima 8 godina, a najmlađi verovatno oko 4. Neki od njih su bili u šorcevima, dok su ostali nosili pantalone. Ali, šta god da su obukli, odeća im je bila užasno prljava.

Ebigejl se pitala...

Ebigejl (obraćajući se publici): Kakvi su to roditelji koji dopuštaju deci da dođu u crkvu u prljavoj odeći?

Pripovedač: Ebigejl je odlučila da pripazi na te dečake.

Ebigejl (samoj sebi): Želim da im pomognem. Ali kako?

Pripovedač: Dok ih je Ebigejl radozno posmatrala, dečaci su stigli na red za hranu u učionici dečije subotne škole – jednostavnoj drvenoj zgradi sa zemljanim podom u Kisumuu, u Keniji. Nekoliko odraslih žena stavljalo je na njihove tanjire pirinač, pasulj, čapati hleb i kupus salatu.

Dečaci su seli zajedno da jedu na travnatom polju izvan učionice subotne škole. Nisu razgovarali ni sa kim. Posle jela su otišli.

Sledeće subote, sedmorica dečaka su ponovo došla na ručak. Ovog puta, međutim, sedeli su skupa s drugom decom i počeli da se družu sa ostalima.

Dečak koji je došao u posetu: Koja je ovo crkva?

Dečak iz crkve: Hrišćanska adventistička crkva Viktori.

Drugi dečak koji je došao u posetu: U koliko sati ujutru dolazite u crkvu?

Drugi dečak iz crkve: U 8.

Pripovedač: Posle jela, posetioci su ostali da posmatraju izviđački marš na travnatom polju iza učionice. Učiteljica ih je pozvala da se pridruže maršu. Međutim, dečaci su bili stidljivi i samo su odmahivali glavom. Ali, pošto je učiteljica insistirala, počeli su da se osmehuju i ipak se pridružili ostaloj deci tokom poslednjih 30 minuta marša. Posle toga su otišli.

Ebigejl ih je posmatrala čitavog poslepodneva.

Ebigejl (zbunjena, sama sebi): Ne razumem tu njihovu prljavu odeću. Želim da im pomognem. Ali kako?

Pripovedač: Sledeće subote, sedmorica dečaka su se pojavili na vreme za Subotnu školu i smešteni su u početnički razred. Odslušali su propoved i pojeli ručak. Kasnije su učestvovali u različitim aktivnostima kluba izviđača.

Ebigejl: Znam kako bih mogla da pomognem tim dečacima!

Pripovedač: Ebigejl je otišla do učiteljice Subotne škole.

Ebigejl (stidljivo govori učiteljici): Izvinite, ovo je već treća subota kako onih sedam dečaka dolaze u crkvu u prljavoj odeći. Možda im je potrebna pomoć. Možemo li nekako da im pomognemo?

Učiteljica: To je sjajna ideja! Hvala ti što si mi skrenula pažnju na to.

Pripovedač: Učiteljica je prišla dečacima i raspitala se o njihovim porodicama. Dečaci su rekli da stanuju blizu crkve, ali da njihovi roditelji ne žele da oni tu dolaze. Tako su prve dve subote morali da se iskrađu da bi došli u crkvu na ručak. Treće subote su im roditelji već dopustili da dođu.

Učiteljica je takođe saznala da njihovi roditelji nemaju mnogo novca. Zato je organizovala prikupljanje sredstava da bi im se nabavile izviđačke uniforme. Neki vernici su priložili novac da se nabavi platno, a drugi su im od tog platna sašili uniforme. Dečaci su bili presrećni kad su dobili novu odeću!

I Ebigejl je bila srećna! Bilo joj je drago što vidi da se ti dečaci druže sa ostalom decom i da uče u crkvi o Isusu.

Od tada je prošlo sedam meseci, a dečaci i dalje dolaze u crkvu svake subote, ali više se ne pojavljuju u prljavoj odeći. Njihove izviđačke uniforme su uvek čiste i uredne.

A evo šta je posebno interesantno u svemu tome – do današnjeg dana tih sedam dečaka nisu saznali da je Ebigejl bila ta koja im je pomogla da dobiju izviđačke uniforme. Oni uopšte nisu svesni da ih je ona posmatrala. Nisu svesni čak ni da ona postoji. Ebigejl nije nikad razgovarala s njima. Ona i ne želi da oni saznaju šta je učinila za njih. Zapravo, niko ne zna ništa o tom njenom ljubaznom delu osim učiteljice – a sada i vas.

Ebigejl: Ne znam zašto sam poželega da im pomognem. Jednostavno sam imala tu želju u srcu. Tih sedam dečaka su mi zaista dragi. Nadam se i molim se skoro svakog dana da oni dovedu svoje prijatelje i roditelje u crkvu, da se i oni jednog dana krste.

Pripovedač: Tokom protekla tri meseca čuli smo mnoge čudesne priče o tome šta Bog čini u životu ljudi koji žive u Istočno-centralnoj afričkoj diviziji. Darovi koje budemo priložili danas pomoći će u ostvarenju sedam projekata u ovoj Diviziji, uključujući izgradnju bolnice u blizini adventističke crkve Viktori, u kojoj je Ebigejl pomogla sedmorici dečaka. Kao ni Ebigejl, ni nama nisu potrebna priznanja da bismo pomagali drugima. Hvala vam na vašim velikodušnim darovima koji će doprineti širenju radosne vesti da Isus uskoro dolazi.

(Prikupljanje dara)

Oživite priču:

- Možete napraviti predstavu sa dvanaestoro dece u ulogama: pripovedača, Ebigejl, učiteljice, dvojice dečaka iz crkve i sedmorice dečaka koji su došli u posetu. Deca ne moraju da nauče svoj deo napamet, ali bi trebalo dovoljno dobro da ga poznaju da ne moraju da čitaju baš svaku reč. Scene mogu da se odvijaju – čak i izviđački marš ako je grupa dovoljno velika – dok pripovedač čita tekst.
- Pokažite na ekranu mapu na kojoj je obeležen Kisumu u Keniji dok pripovedač čita uvod u priču.
- Ogleđajte na Jutjubu video o Ebigejl: bit.ly/Abigalle-Nyatic i pokažite slike sa linkova: bit.ly/fb-mq ili bit.ly/Shy-Angle.
- Ohrabrite slušaoce da nekome pomognu u tajnosti, kao Ebigejl, ne pripisujući zasluge sebi.
- Preuzmite fotografije o projektima Trinaeste subote sa ADAMS: bit.ly/ECD-projects-2019.

BUDUĆI PROGRAMI TRINAESTE SUBOTE

Darovi Trinaeste subote u sledećem tromesečju pomoći će Inter-evropskoj diviziji da:

- Sagradi crkvu sa dečijim centrom u Sofiji u Bugarskoj.
- Uspostavi edukativni humanitarno-evanđeoski program za ugroženu decu u Pragu u Republici Češkoj.
- Renovira glavnu zgradu Marienhohe akademije u Darmštatu u Nemačkoj.
- Proširi Sagunto adventistički koledž sa višenamenskom zgradom u gradu Valensija u Španiji.

ISPROBAJTE IGRU

BAO – Tradicionalna društvena igra

Na Bao turnirima u Tanzaniji ponekad učestvuju stotine takmičara koji se trude da osvoje cenjenu titulu „Bao majstora“. Rekvizite za ovu igru možete napraviti od priručnih materijala.

Šta vam je potrebno?

- Karton za jaja sa 12 „džepova“.
- Dve plitke čaše od jogurta.
- Makaze.
- 48 kuglica za igru – to mogu biti klikeri, perle ili zrna pasulja.

Šta treba da radite?

- Izrežite karton za jaja tako da vam ostane samo deo sa 12 džepova – 2 reda po 6 komada.
- Stavite po jednu plastičnu čašu sa svake strane kartona – to su takozvane „mankale“.
- Rasporedite 48 kuglica u 12 kartonskih džepova.

Kako da igrate?

Postavka

Pre nego što igra otpočne, igrači postavljaju sto sa rekvizitima. Uzimaju po 24 kuglice i raspoređuju ih u 6 kartonskih džepova sa svoje strane stola. Dve plastične čaše na kraju svakog reda – mankale – treba da ostanu prazne.

„Sejanje semena“

Prvi igrač bira jedan od džepova sa svoje strane stola i vadi sve kuglice iz njega. Počevši od prvog džepa s desne strane, stavlja po jednu kuglicu u svaki džep uključujući i svoju mankalu. Međutim, on ne stavlja kuglice u protivnikovu mankalu. Igrači ubacuju kuglice i u džepove sa protivničke strane isto kao i sa svoje (osim u protivničku mankalu). Sada drugi igrač bira jedan džep sa svoje strane stola, uzima kuglice iz njega i stavlja ih redom u kartonske džepove i svoju mankalu, krećući se suprotno od kazaljke na satu.

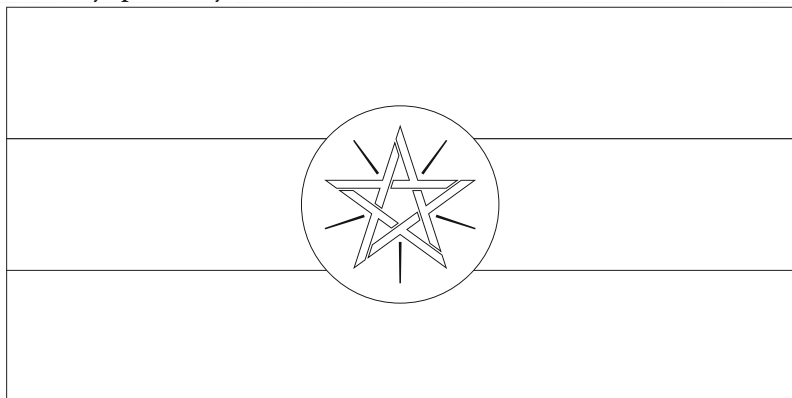
Skupljanje poena

U ovoj igri postoje dva načina za skupljanje poena. Svaki kamenčić u „mankali“ na kraju igre predstavlja poen. Dakle, računaju se kamenčići koje igrači, obilazeći krug, ubace u svoje mankale. Takođe, ako igrač stavi svoj poslednji kamenčić u prazan džep sa svoje strane, on ima pravo da pokupi sve kamenčiće iz džepa nasuprot onome u koji je upravo ubacio kamenčić, i da ih stavi u svoju mankalu. Igra se završava kad jedan red kartonskih džepova ostane potpuno prazan. Onaj ko ima najviše kamenčića u svojoj mankali pobeđuje.

OBOJITE ZASTAVE

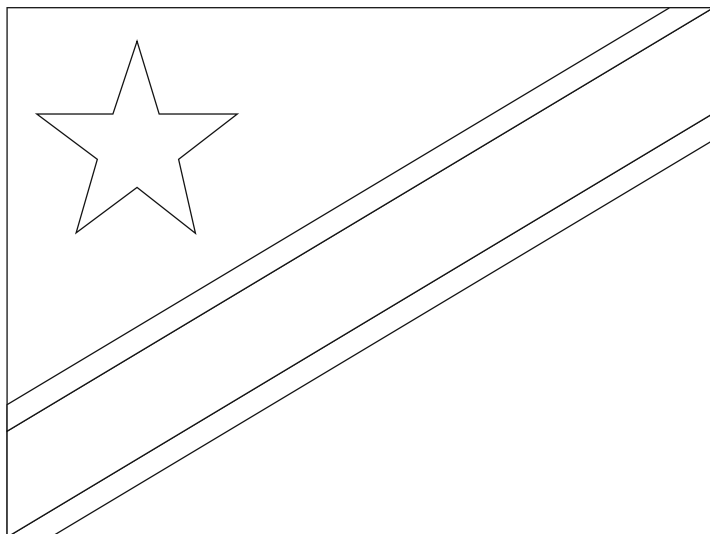
ETIOPIJA

Gornja trećina je obojena zeleno, srednja žuto, a donja crveno. Krug u sredini je plave boje sa žutom zvezdom.

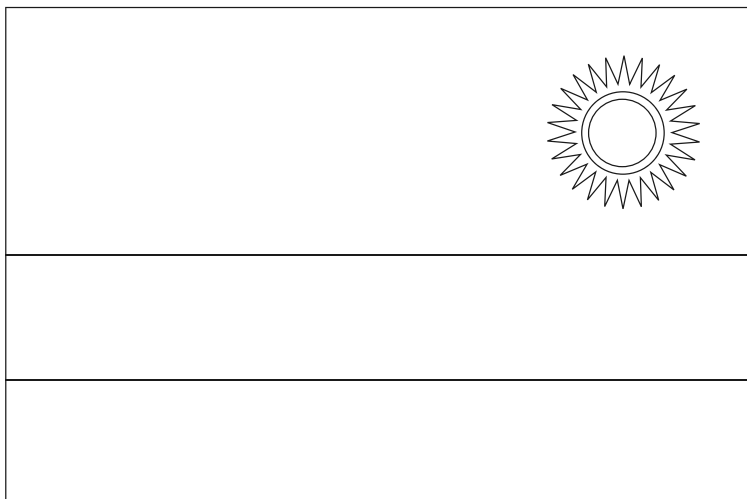
DEMOKRATSKA REPUBLIKA KONGO

Glavni deo zastave je plave boje. Široka traka koja se pruža dijagonalno, od donje leve ka gornjoj desnoj strani, obojena je crveno, a tanke trake sa obe njene strane obojene su žuto. Zvezda u levom gornjem uglu je žute boje.

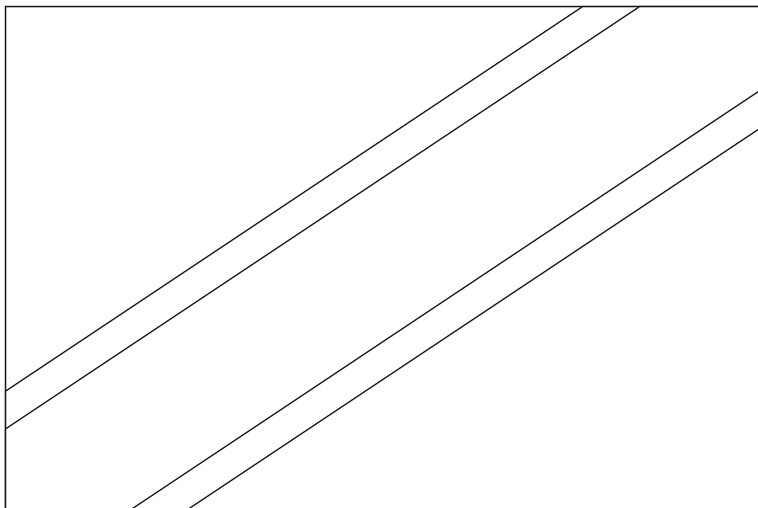
RUANDA

Gornja polovina zastave obojena je plavo, srednja traka je žuta, a donja je zelena. Sunce u gornjem desnom uglu je narandžaste boje.

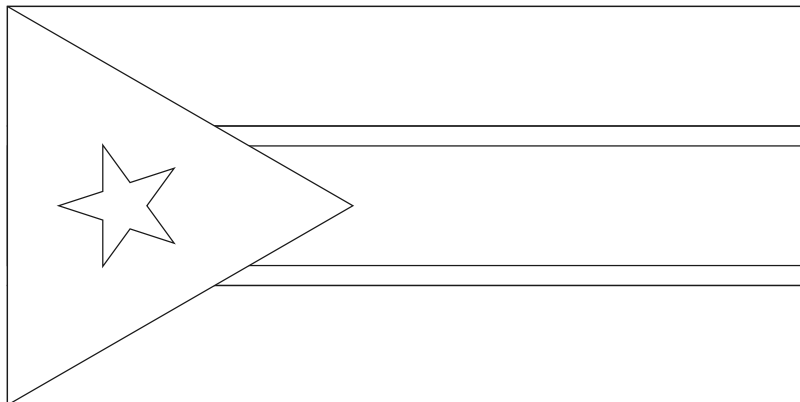
TANZANIJA

Trougao s gornje leve strane obojen je zeleno, a trougao dole desno je plave boje. Dijagonalne trake su obojene – odozgo nadole: žuto, crno, žuto.

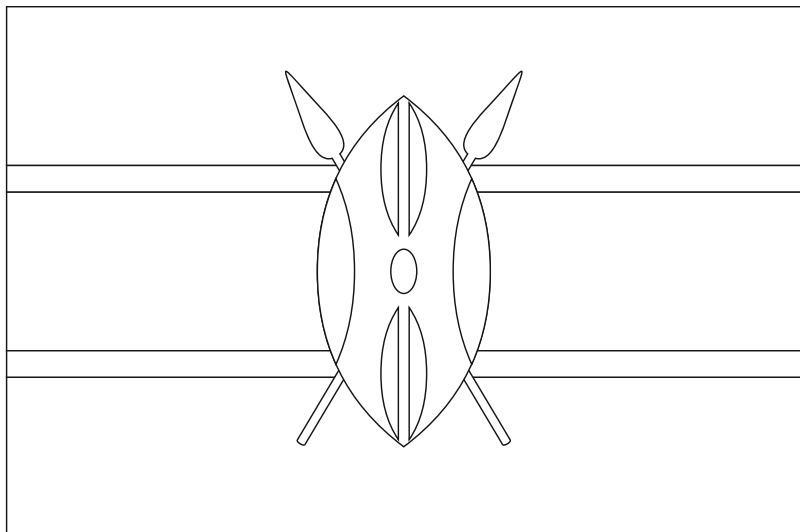
JUŽNI SUDAN

Trougao sa leve strane je plave boje sa žutom zvezdom. Trake na zastavi su obojene – odozgo nadole: crno, belo, crveno, belo i zeleno.

KENIJA

Gornja trećina je obojena crno, srednja crveno, a donja zeleno. Trake koje odvajaju različite boje su bele. Štit u sredini je obojen crveno, sa crnim polukrugovima sa strane. Ukrštena koplja i ukrasi u sredini štita su bele boje.

Izvori dodatnih materijala za vođe

Potrudite se da preuzmete misioniski video materijal sa izveštajima iz Istočno-centralne afričke divizije i šire. Materijal se može preuzeti ili prikazivati direktno sa vebajta Adventističke misije: bit.ly/missionspoflight. Slike za bojenje mogu se preuzeti sa adrese: bit.ly/bank-coloring-page.

Onlajn informacije

U nastavku su navedeni izvori informacija koji vam mogu biti od koristi u pripremi misioniskog dela Subotne škole. Za više podataka o kulturi i istoriji zemalja koje predstavljamo ovog tromesečja posetite lokalnu biblioteku, turističku agenciju, ili neki od sledećih vebajtova:

Etiopija: zvanični vebajst vlade Etiopije bit.ly/GovEth

Wikitravel bit.ly/KenyaTra

Demokratska Republika Kongo: bit.ly/GovCongo

CNN Travel bit.ly/CongoTra

Ruanda: zvanični vebajst vlade bit.ly/GovRwa

World Travel Guide bit.ly/RwandaTra

Tanzanija: zvanični vebajst vlade bit.ly/GovTan

Fodors bit.ly/TanzTra

Južni Sudan: zvanični vebajst vlade bit.ly/GovSSud

Lonely Planet bit.ly/SSudTra

Kenija: zvanični vebajst vlade bit.ly/GovKen

National Geographic bit.ly/KenTra

Istočno-centralna afrička divizija bit.ly/ECSDA

Unijska oblast Istočna Kenija bit.ly/EKUCSDA

Unijska oblast Zapadna Kenija bit.ly/WKUCSDA

Unijska oblast Severna Tanzanija bit.ly/NTUCSDA

Unijska misija Južna Tanzanija bit.ly/STUMSDA

Unijska misija Zapadni Kongo bit.ly/WCUMSDA

Metod postavljanja cilja u prikupljanju darova pomoći će vam da usmerite pažnju na svetsku misiju i povećate sedmične misioniske darove. U svom razredu postavite cilj za sedmično misionisko darivanje. Pomnožite taj iznos sa 14, predviđajući dvostruki iznos za trinaestu subotu.

Podsetite članove svog subotnoškolskog razreda da njihovi redovni sedmični prilozi potpomažu misioniko delo svetske crkve i da će jedna četvrtina dara Trinaeste subote otići direktno za projekte u Istočno-centralnoj afričkoj diviziji. Dvanaeste subote iznesite pred crkvu izveštaj o misioniskim darovima prikupljenim ovog tromesečja. Ohrabrite vernike da trinaeste subote udvostruče ili utrostruče svoje uobičajene darove. Prebrojte dar i objavite iznos koji je prikupljen u Subotnoj školi.

ISTOČNO-CENTRALNA AFRIČKA DIVIZIJA

UNIJEMISE	CRKVE	GAUPE	VERNIŠTVO	POPULACIJA
Burundi	448	472	150.667	10.438.000
Istočni Kongo	297	475	100.988	15.893.900
Istočna Kenja	3.224	1.919	549.233	44.483.480
Etiopija	984	414	183.622	105.914.000
Severistočni Kongo	1.154	789	205.968	25.092.627
Severna Tanzanija	21.41	1.573	522.416	32.300.388
Ruanda	1.844	694	963.922	12.250.000
Južna Tanzanija	937	851	161.053	25.173.612
Uganda	1.084	2.103	380.532	42.756.000
Zapadna Kenja	617	530	303.092	40.562.473
Zajedna Kenja	2.961	1.702	438.920	19.959.520
Pripojna polja	68	204	35.703	18.516.000
Ukupno	15.759	11.726	3.896.261	393.340.000

PROJEKTI

- 1 Proširenje usluga zdravstvene službe u Adventističkoj klinici u Kinšasi u DRK
- 2 Izgradnja tri auditorijuma na adventističkom univerzitetu Filip Lemon u DRK
- 3 Izgradnju učionica na Adventističkom univerzitetu Goma u DRK
- 4 Otvaranje terenske kancelarije Vau u Južnom Sudanu
- 5 Osnivanje adventističke srednje škole u gradu Jubi u Južnom Sudanu
- 6 Izgradnju Adventističke bolnice Kisumu u Kenji
- 7 Izgradnju četiri učionice za dečju subotnu školu u Etiopiji

